

***Свято поезії,
присвячене
матерям***

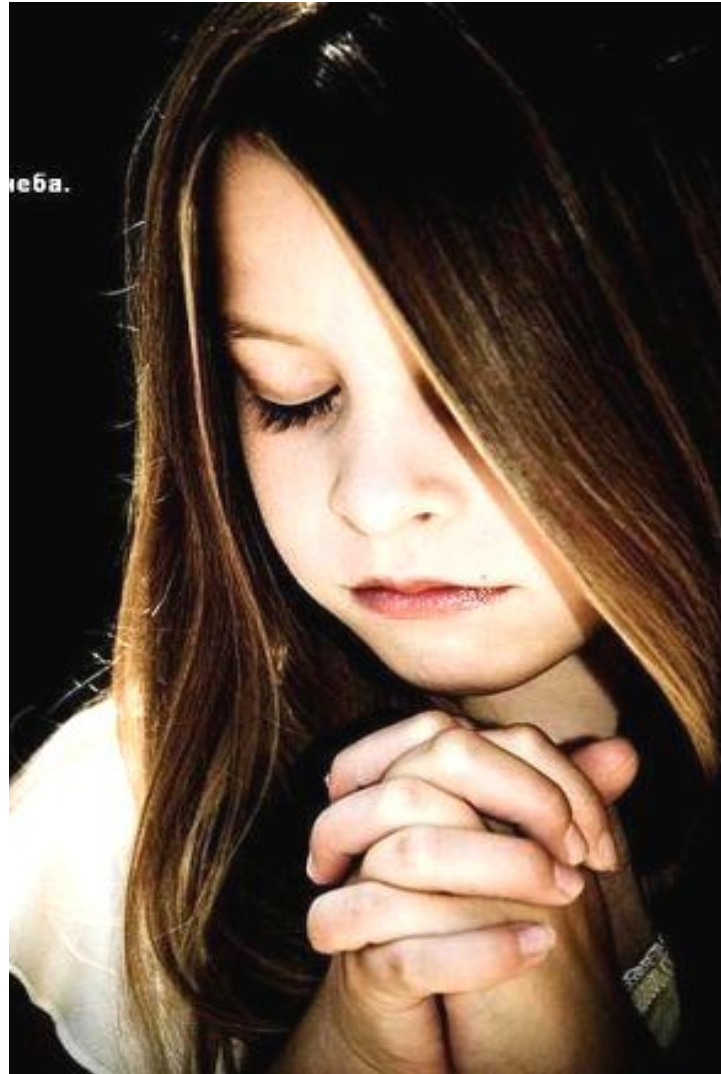
Є в мене на світі найкраща матуся
За неї до тебе, Пречиста, молюся

Молюся устами, молюся серденьком
До тебе, небесна Ісусова ненько.

Благаю у тебе щирими словами
Опіки та ласки для рідної мами.

Пошли їй не скарби, а щастя і долю
Щоб дні проминали без смутку, без болю,
Рятуй від недуги матусеньку рідну.
Даруй їй здоров'я, рукам надай силу.

За це я складаю в молитві долоні
До тебе, Царице, на сонячнім троні.

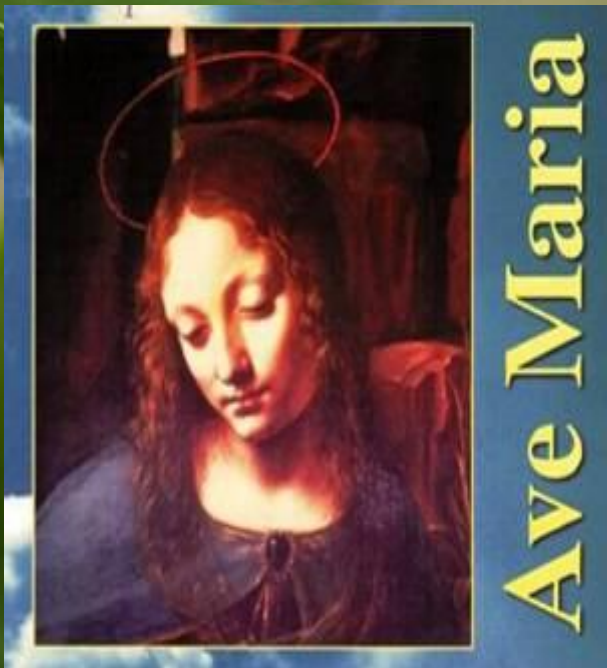

**Родиться стоит поздно
или рано хотя бы для
того на этот свет,
чтоб вымолвить
впервые слово
“МАМА”,
которого священной
в мире нет.**

**САМАЯ ПРЕКРАСНАЯ ИЗ ЖЕНЩИН –
ЖЕНЩИНА С РЕБЁНКОМ НА РУКАХ!**

Лунає твір Ф. Шуберта "Аве Марія"
Виконує учень 5-А класу Ольшевський Марк

Богиня – Берегиня...Ім'я цій Богині – Мати!

Мамині руки – ніжні і милі –
Воду ранкову з криниці носили.

Мамині руки – добрі , ласкаві -
Всюди в пошані, всюди у славі.

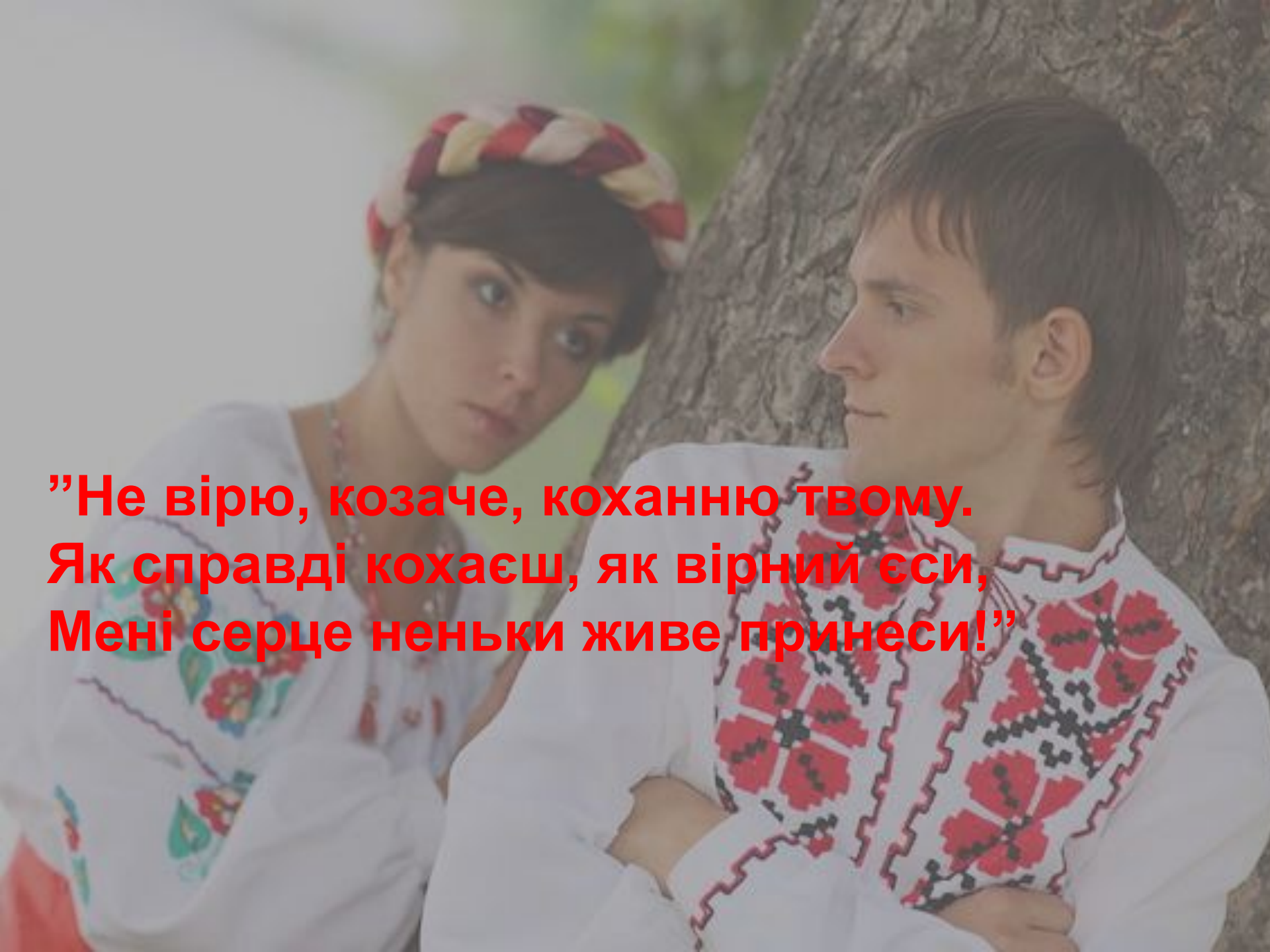

Материнське серце здатне проймається
болем дитини на відстані,
журитися долею своїх дітей усе життя.

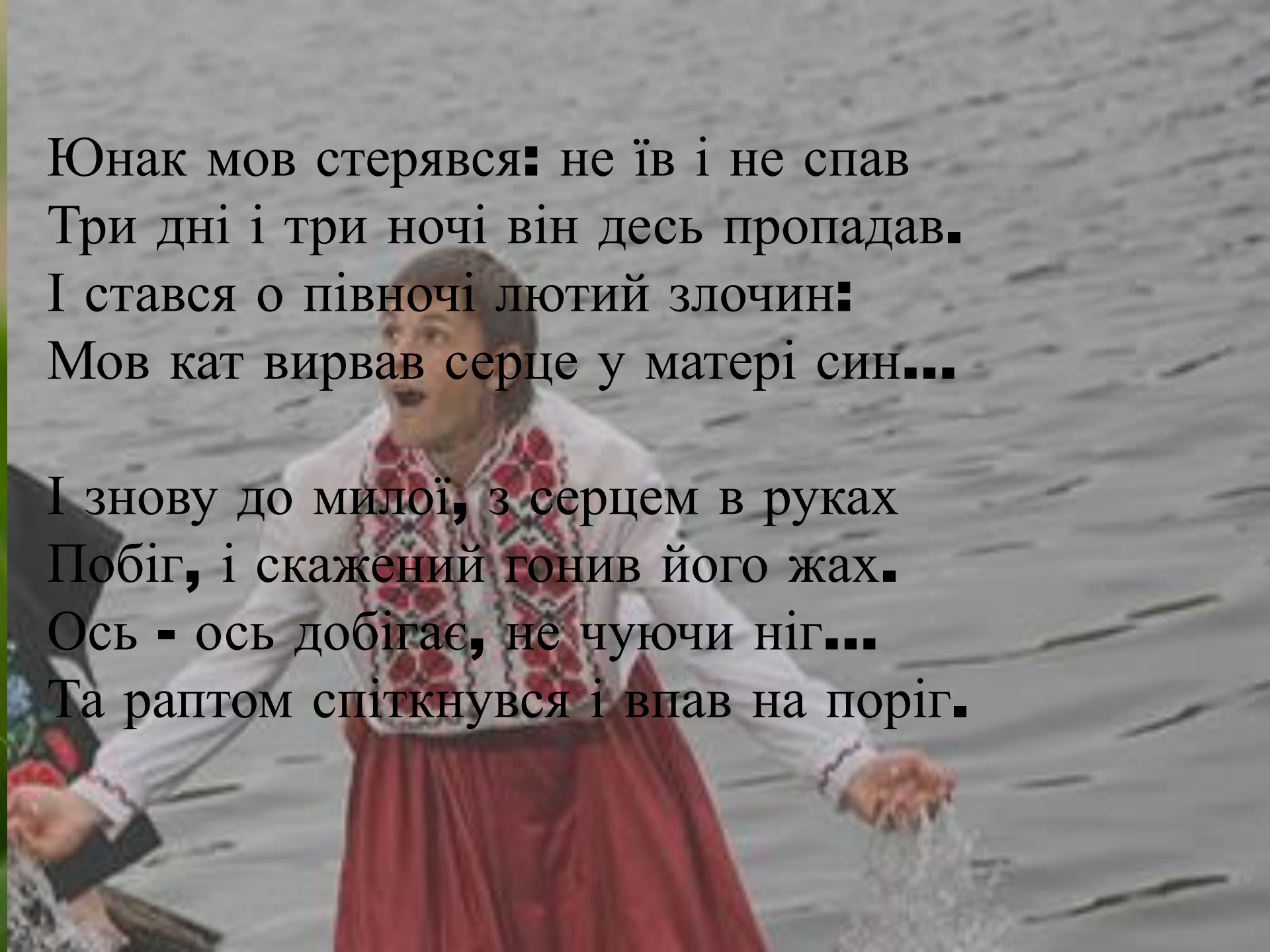

Дівчину вродливу козак покохав...

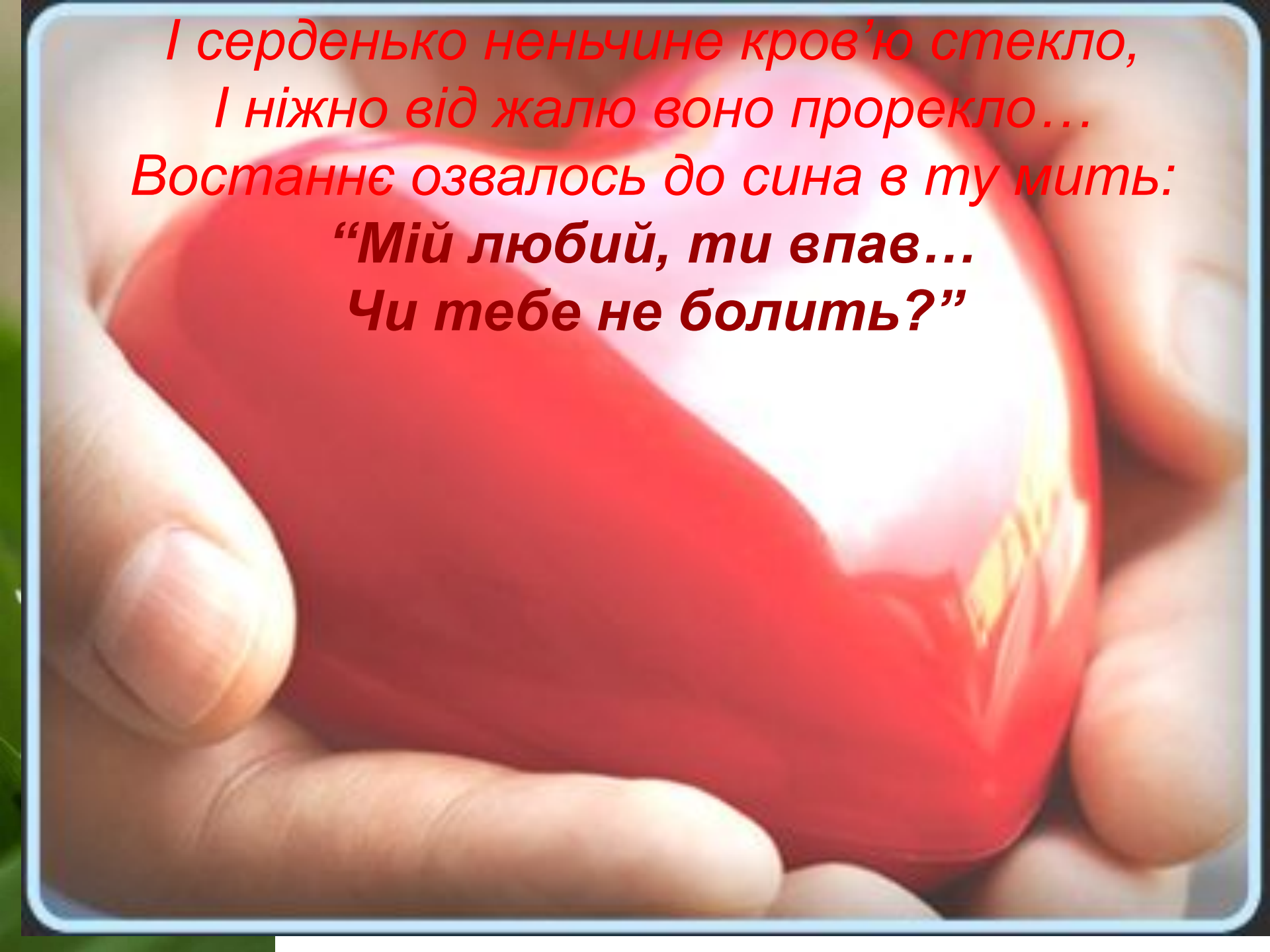

**”Не вірю, козаче, коханню твому.
Як справді кохаєш, як вірний єси,
Мені серце неньки живе принеси!”**

A woman in a white blouse with red floral embroidery and a red skirt is splashing water in a lake. She has a surprised expression on her face. The background is a calm lake with ripples.

Юнак мов стерявся: не їв і не спав
Три дні і три ночі він десь пропадав.
І стався о півночі лютий злочин:
Мов кат вирвав серце у матері син...

І знову до милої, з серцем в руках
Побіг, і скажений гонив його жах.
Ось - ось добігає, не чуючи ніг...
Та раптом спіткнувся і впав на поріг.

A close-up photograph of a hand holding a red egg. The egg is cracked, with a jagged opening on the right side, revealing a white interior. The background is blurred, showing more of the hand and fingers. The text is overlaid on the image in a red, serif font.

*І серденько неньчине кров'ю стекло,
І ніжно від жалю воно прорекло...
Востаннє озвалось до сина в ту мить:
“Мій любий, ти впав...
Чи тебе не болить?”*

Лежить біля синових дарунків
мамина вишиванка –
червоне, жовте по білому,
оберіг від зурочення і хвороб.

**Рідна мати моя, ти ночей не доспала,
Ти водила мене у поля край села,
в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала
І рушник вишиваний на щастя дала.**

**Хай на ньому цвіте росяниста доріжка,
І зелені луги, й солов'їні гаї,
твоя незрадлива материнська ласкава усмішка
І засмучені очі хороші твої.**

**Я візьму той рушник, простелю, наче долю,
В тихім шелесті трав, в щебетанні дібров.
на тім рушничкові оживе все знайоме до болі
итинство, й розлука, й твоя материнська люб**

А. Малишко

**Світ кожного поета
починається з матері.
Коли ж поетове слово –
“від Бога”, образ матері стає
домінуючим, набуває
символічного значення.
Вершин художньої
майстерності цей образ
сягнув в поезії, Т. Шевченка,
І. Франка, О. Довженка.
Осанну матері проспівали
П. Тичина і М. Рильський,
В. Сосюра та І. Драч,
Д. Павличко і В. Стус.**

«Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати».
(В Симоненко)

“ Хто матір забуває, Того Бог карає ” .
(Т.Шевченко)

“Слово, мама. Великеє найкращеє
слово”. (Т.Шевченко)

“Лиш матір вміє жити, аби світитись,
немов зоря (В.Стус).

В хаті сонячній промінь косо
На долівку ляга з вікна...
Твої чорні шовкові коси
Припорошила вже сивина.

Легкі зморшки обличчя вкрили
Це життя трудового плід.
Але в кожному русі — сила,
В очах юності видно слід.

Я таку тебе завжди бачу,
Образ в серці такий несу —
Материнську любов гарячу
І твоєї душі красу.

В.Симоненко

Розкажіть мені мамо про вишні...

Їх було так багато в саду.

- Були, сину, морози невтiшнi,
А вони кого хочеш зведуть.

Розкажіть мені, мамо, про зорі,
Чи такими були і колись?

- А той, сину, хто вирiс у горі –
Не так часто на зорі дививсь.

Розкажіть мені, мамо, про долю,
Чи людині пiдвладна вона?

- Наша доля, мiй синку, як море,
Той пливе, лиш, хто має човна...

Розкажіть мені, мамо, про роки, -
Чи спливають помітно вони?

- Роки, сину, помітні, допоки...
Матерів пам'ятають сини.

Любімо матерів, любімо, друже!

Любімо матерів, любімо, друже,
Бо й справді не вертаються літа.
До хати стежка враз не заросте,
Та з кожним роком вужчає й верта.
Стрічають нас усякі матері, -
Не забуваймо про слова привіту –
Не забуваймо, бо як нам без них –
Бо їм баз нас нема на світі світу...
...Нехай то буде вік чи мить – байдуже,
Час не кида вічне в забуття.
І в біді всі перешкоди здужа,
Матерями дане нам життя.

**За все
згадане і
не згадане,
наша
вдячність,
наш уклін.**

